

nomi ^{l¹⁵} nation du Sr Dimitracopoulo aux fonctions l¹⁶ de Gerousiaste.

l¹⁷ Le fondé des pouvoirs de Mr Calloyreraky l¹⁸ a engagé le commissaire extraordinaire des l¹⁹ Cyclades Moreates de nommer d'autres négociants l^{f.1v} ¹ Grecs membres de la Commission mixte, mais l² Mr Calergi l'eut refusé jusqu'à nouvel ordre l³ parce que le Gouvernement lui a prescrit d' l⁴ envoyer toutes les affaires judiciaires devant les tribunaux de l'Etat.

l⁵ Le Ministère Impérial ne m'a encore l⁶ transmis aucun ordre sur l'étendue de la l⁷ jurisdiction à laquelle devront être soumis les sujets Russes dans ce Pays, et les relations l⁸ ne pourront être déterminées qu'à la suite des l⁹ Conventions qui seront conclues inséparément.

l¹⁰ Quant au cas présent il est à observer l¹¹ que comme la réclamation du Sr Calloyeraky l¹² est antérieure à l'institution de Tribunaux l¹³ celle-ci ne saurait par un effet rétroactif l¹⁴ annuler la décision première du Gou l¹⁵ vernement. Je dois donc Vous prier, l¹⁶ Monsieur, de vouloir bien intervenir l¹⁷ pour que les membres de la commis l¹⁸ sion mixte soient portés au nombre l¹⁹ complet et pour que l'affaire en l²⁰ question puisse être enfin jugée définitivement l^{f.2} ¹ et l² sans appel. Agréer, Monsieur, l'assurance de ma haute Considération.

Comte Panin

5ⁱ

f. 171

[ἀριθμὸς ἐξερχομ.] 500

[χρονο(λο)γία]

1829

Νοεμβρίου 12

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος. |

Ἐξοχώτατε! |

"Ἐχων πολλὰ ἀντικείμενα νὰ ὑποβάλω πρὸς τὴν Ὑ(μετέραν) Ἐ(ξοχότητα) σπεύδω νὰ τὴν l² ὑποβάλω.-

f. 173

i. E.B.E., Ὑπουργεῖον Δικαίου, Κῶδιξ Γ' 26, Πρωτόκολλον τῶν Ἐξερχομένων (εγγραφα 16.9.1829-10.2.1830).

5^{ον} i

Μὲ ἄκραν μου δυσαρέσκειαν χρεωστῶ νὰ ἐνασχολήσω τὴν Ὅ(μετέραν) Ἔ(ξοχότητα) καὶ ¹² εἰς ἄλλην τιναν ὑπόθεσιν ἐπειδὴ δὲ περὶ ταύτης ἔκαμα ωριστὴν ἀναφοράν, ¹³ παρακαλῶ τὴν Ὅ(μετέραν) Ἔ(ξοχότητα) νὰ τὴν ἀνανώσῃ ὅλην πρὸς δικαιολογίαν μου.

..... 176 .....

⁵ Ἐπεται ἡ ἀναφορὰ περὶ ᾧς ὁ λόγος εἰς τὸ ἀνωτέρω 4^{ον} ἀρθρον.- |

⁶ Μ' ἐζητήθη νὰ γνωμοδοτήσω περὶ τινος αἰτήσεως τοῦ Κ(υρί)ου Καλογεράκη, ἀπαι ¹⁷ τοῦντος ἐπιμόνως νὰ κριθῇ ἡ μετά τινος Κωνσταντίνου Γλυπτῆ διαφορά του ἀπὸ ¹⁸ Ἐπιτροπήν, καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ συνήθη Δικαστήρια. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν δὲ ταύτην, ἔδω ¹⁹ κε τελευταίαν ἀφορμὴν ἔγγραφόν τι τοῦ Κ(υρί)ου Πάνιν.- Ἀγνοῶ ἐπειτα τί καὶ πῶς ¹⁰ ἔγραψεν ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματεὺς τῆς Κυβερνήσεως. Ἐξεύρω ὅμως ὅτι ὁ Κό ¹¹ μῆς Κ(ύριος) Πάνιν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ συνομιλήσω, μ' ἔκαμε διαφόρους ¹² παρατηρήσεις, παραπονούμενος ὅτι ἐγὼ εἶχα συμβουλεύσει κακῶς τὴν Κυβέρνησιν. |

¹³ Ἐγὼ ἔγραψα μόνον πρὸς τὴν Κυβερνησίν μου ὡς Νομικός, κ' ὅχι ὡς Διπλωμάτης. ¹⁴ Εὰν ὁ Ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματεύς, ὅστις γράφας πρὸς τὸν Κόμητα Πάνιν, ἀγνοῶν ¹⁵ τὴν ὕλην, ἡθέλησε νὰ μὲ προσάψῃ κατηγορίαν, κρίνω χρέος μου νὰ προσφέρω πρὸς ¹⁶ τὸν αὐτὸν Ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματέα τὰς ἀποκρίσεις μου εἰς ὃσας παρατηρήσεις ¹⁷ μ' ἔγιναν. διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ ἔαυτὸν καὶ τὴν Κυβέρνησιν. |

¹⁸ Τέσσαρες ὑπῆρξαν αἱ παρατηρήσεις |

¹⁹ Η 1^η: «ὅτι ἐθεωροῦσεν ὡς ὑβριστικὴν τὴν πρὸς τὸν Κ(ύριον) Καλογεράκην ἔκφρασιν «αὐτὸς ¹²⁰ έαυτὸν αἰτιάσθω» διότι ἄφισε νὰ παρέλθῃ σχεδὸν εἰς ἐνιαυτὸς χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ ¹²¹ «τὴν παρὰ τῶν διαιτητῶν ἡ τῆς διωρισμένης Ἐπιτροπῆς τελείωσιν τῆς ὑποθέσεώς του, ὥστε ¹²² «ὅ περὶ τοῦ Δικαστικοῦ Ὄργανισμοῦ Νόμος, τὴν εύρηκεν ἐκκρεμῆ». |

²³ Ἐμπρώτοις δὲν ἔξετάζω ποσῶς ἂν εἰς τὸ Διπλωματικὸν ὕφος ἔχῃ καλῶς, ἡ ὅχι, τὸ «αὐ ¹²⁴ τὸς έαυτὸν αἰτιάσθω»· ὡς Νομικὸς ὅμως ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὸν παρατηρήσω ὅτι μετε ¹²⁵ χειρίσθην τοῦ Νόμου τὴν ἔκφρασιν, καὶ δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ ἐρυθριάσω, μεταχειρισθεὶς ¹²⁶ νόμου τινὸς τὰς ἐκ-

i. Βλ. τη συνοπτική παρουσίαση των λοιπῶν ζητημάτων, τα οποία εκτίθενται στο υπόμνημα της 12.11.1828, στη σημ. 17 της μελέτης αυτής.

φράσεις.- Δι' ὅλας τὰς παραδρομὰς ἡ ἐλλείφεις. ὅθεν προκύπτει ζημία ¹²⁷ ἀπό τινος ἀμέλειαν. ὅλοι οἱ νόμοι φωνάζουν «αὐτὸς ἔσαυτὸν αἰτιάσθω». Τὴν αὐτὴν ταύτην ¹²⁸ φωνὴν ἔξεπεμψε πρὸ τῶν νόμων αὐτὸς ὁ ὄρθος λόγος, ὁ πρὸ τῶν νόμων ύπαρξας. |

²⁹ Ἐὰν δ' ὁ Κ(ύριος) Καλογεράκης δὲν ὑποφέρῃ ν' ἀκούσῃ ὅτι ἡμέλησε κ' θεωρεῖ τὴν ἔκφρασιν ¹³⁰ ως τρόπον τραχύν. δὲν ἀρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ προσθέσω τι περισσότερον, καθότι ἐγὼ ἐπιφορ ¹³¹ τίσθην ν' ἀντιθέσω μόνον τὸν ὄρθον λόγον εἰς τὰ εὔλογα. Όφείλω δὲ νὰ παρατηρήσω ¹³² ὅτι ὁ Κ(ύριος) Καλογεράκης χρεωστεῖ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐπιείκειαν τῆς Γραμματείας, καθότι ἡ Κυβέρ ¹³³ νησις δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἀφ' οὗ ἡ Ἐπιτροπὴ

³⁴ ἐδιορίσθη ὁ Κ(ύριος) Καλλέργης ἐμπό ¹³⁵ δισε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γλυπτιπῆ, καὶ ἔπειτα αἰτήσας ἄδειαν εἴκοσι ἡμερῶν, ἀνεχώρησε, ¹³⁶ καὶ δὲν ἐπέστρεψε πλέον· διὰ τὸ ὅποιον κατ' αἴτησιν τοῦ ἀντιδίκου του ἔγραψεν ἡ Γενικὴ |

f. 177 ¹ Γραμματεία πρὸς τὸν Κόμητα Βο(ύ)λγαρην ως ἐφεξῆς. |

² «Ἡ διορισθεῖσα Ἐπιτροπὴ εἶχεν ἥδη ἀρχίσει τὰς συνεδριάσεις της, ὅτε ὁ Κ(ύριος) Καλογεράκης ³ ῥάκης ἐζήτησε κ' ἔλαβε τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθῃ εἰς Αἴγιναν διὰ ἴδιαιτέρας του ὑπὸ ⁴ θέσεις, ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σύραν, τὸ πολὺ ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν· ἀλλὰ τεσσαράκοντα εἶχον παρέλθη μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἧν αἱ ληφθεῖσαι Ἐπιστολαὶ ⁵ ἐγράφησαν, κ' ὁ Κ(ύριος) Καλογεράκης δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπανακάμψει. Τοῦτο δὲ διήγειρε ⁶ τοῦ ἀντιδίκου του τὰ παράπονα, καθυποβληθέντος ἐξ ὑπαρχῆς κατ' αἴτησιν τοῦ Κ(υρίου) Καλογεράκη, εἰς τὸ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν πρὸς τὸν Ἐκτακτὸν Ἐπίτροπον ὅτι δὲν θέλει ἀναχω ⁸ ρήσει ἀπὸ τὴν Σύραν· βλέπων δὲ τώρα τὰ ἐμπορικά του συμφέροντα ζημιούμενα ⁹ καθ' ἔκαστην ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀργοπορίας, ἐξαιτεῖται ὡστε ὁ Κ(ύριος) Καλογεράκης, εύ ¹⁰ ρισκόμενος ἥδη εἰς τὰς Π. Πάτρας, νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὸ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ συντομώ ¹¹ τερον εἰς Σύραν, διὰ νὰ λάβωσι τέλος αἱ διαφοραὶ των. |

¹² Τὴν δικαίαν ταύτην αἴτησιν ἀποδεχθεὶς ὁ Ἐξοχώτατος Κυβερνήτης μὲ διέταξε νὰ Σᾶς ¹³ ὁμιλήσω. Κύριε Κόμη, περὶ αὐτῆς, καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω νὰ εὐαρεστηθῆτε ν' ¹⁴ ἀναγκάσετε τὸν Κ(ύριον) Καλογεράκη, ἡ νὰ διορίσῃ ἀπὸ μέρους του Ἐπίτροπον εἰς Σύραν, ¹⁵ ἡ νὰ ὑπάγῃ μόνος του ἐκεὶ ὅσον τάχιστα· ἀλλέως δέ, πρέπει νὰ εἰναι βέβαιος ὅτι ¹⁶ περαιτέρω ἀργοπορία, δύναται νὰ νομιμοποιήσῃ τρόπον τινά, τοῦ ἀντιδίκου του τὰ ¹⁷ κινήματα, εἰς τὸ ν' ἀπαλλαχθῇ τῶν προτέρων του ὑποσχέσεων». |

¹⁸ Τὸ ἐγγραφὸν δὲ τοῦτο ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησιν.- |

¹⁹ Ἡ 2 παρατήρησις εἶναι ὅτι «ἀφ' οὗ ἐδιορίσθη ἄπαξ Ἐπιτροπὴ τις διὰ νὰ κρίνῃ τὴν ²⁰ «ὑπόθεσιν, διὰ Διατάγματος, δὲν ἥδυνατο ποτὲ νὰ παύσῃ τὰς ἐργασίας της δι' ἄλλου ²¹ «νέου Διατάγματος, κ' μολονότι συμπεριλαμβάνοντος ἐν γένει ὅλον τὸν Δικαστικὸν Ὁρ ²² «γανισμόν, καθότι ὁ νέος νόμος δὲν ἔχει δύναμιν ὀπισθενεργόν»- ὅτι ἡτον ἐσφαλ ²³ «μένη ἀρχῇ, καὶ

χρηματος καθ' ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον, νὰ ἔχωσιν ὅπισθενερ |²⁴ «γὸν δύναμιν οἱ νόμοι οἱ κανονίζοντες τὴν διοίκησιν τοῦ δικαίου·- ὅτι καὶ αὐ |²⁵ τὸς ἀκόμη ὁ Κ(ύριο)ς Βολκῶφ, Γραμματεὺς τοῦ Πρέσβεως Ριβωππιέρου, σπουδάσας τὸ δίκαιο |²⁶ ον τὴν εύρηκεν ώσαύτως ἐσφαλμένην». |

²⁷ Σέβομαι τὰ ύψηλὰ φῶτα τοῦ Κ(υρίου) Βολκῶφ, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σπουδάσας τὸ δίκαιον |²⁸ καὶ εἰποτίσθη ἀπὸ τὰ νάματα τῆς καθαρᾶς πηγῆς τῆς Φιλοσοφίας τοῦ δικαίου καὶ τοῦ |²⁹ Ρωμαϊκοῦ δικαίου, τὸ ὅποιον εἶναι αὐτὸς ὁ ὄρθος λόγος γραπτός. |

³⁰ Ἀς μὲ συγχωρηθῆ μολοντοῦτο ν' ἀντιτείνω ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀξιοσέβαστος ὁ εἰπών. |³¹ Ἀς λαλήσω πρῶτον μὲν κατὰ τὸν ὄρθον λόγον- δεύτερον κατὰ νόμον, καὶ ἔπειτα |³² θέλω ἐξετάσει τὰς εἰδικὰς τῆς ὑποθέσεως περιστάσεις. |

³³ Οἱ νόμοι οἱ ἀφορῶντες τὸ ἴδιωτικὸν συμφέρον (*intérêt privé*) διαφέρουν |³⁴ ἀπὸ τοὺς νόμους τοὺς ἀφορῶντας τὸ δημόσιον (*d'ordre publique*). |

³⁵ Ὁ νόμος ὅταν μὲν ἀφορᾷ τὸ ἴδιωτικὸν συμφέρον πρέπει νὰ σέβεται τ' ἀποκτη |³⁶ μένα δικαιώματα, ἐκτὸς μόνον ἂν ἐπεξηγῇ ἄλλον προηγούμενον νόμον. |

f. 178 ¹ καὶ ἐνταῦθα πάλιν ἐξαιροῦνται αἱ περιπτώσεις τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς ὄριστικῆς κρίσεως. |

² Ὅταν ὅμως ἀφορᾷ τὸ δημόσιον, συμπεριλαμβάνει καὶ τὰς παρελθούσας καὶ τὰς μὴ ἐσβεμ |³ μένας ὑποθέσεις. |

⁴ Χωρὶς δὲ νὰ ἐπεμβῶμεν εἰς λεπτομερεῖς διακρίσεις, ἀς περιορισθῶμεν εἰς τὸν νόμον |⁵ τὸν κανονίζοντα τὸν Δικαστικὸν Ὀργανισμόν. |

⁶ Ἐρωτῶ πρὸ πάντων, ὁ νόμος οὗτος ἀφορᾷ τὸ ἴδιωτικὸν συμφέρον; ἢ τὸ δημόσιον; |⁷ Κανεὶς βέβαια δὲν ἀρνεῖται ὅτι ἀφορᾷ τὸ δημόσιον, καὶ ὅτι ὁ τοιοῦτος νόμος συμ |⁸ περιλαμβάνει τὸ γενικὸν συμφέρον (*la Loi est d'ordre public*). |⁹ Τὸ γενικὸν συμφέρον ὑπερισχύει πάντοτε κατὰ τοῦ ἀτομικοῦ, καὶ τὸ ἀτομον ὑποχωρεῖ εἰς |¹⁰ τὴν ὀλότητα.- Διὰ τὶ ἡ Κυβέρνησις ἔκρινεν εὔλογον νὰ τροπολογήσῃ τὸν Δικα |¹¹ στικὸν Ὀργανισμόν; διότι εύρηκε τὴν προτέραν διάταξιν ἐσφαλμένην, καὶ ἐπιζήμιον. |¹² Δὲν εἶναι ἀτοπον νὰ εἴπῃ τις. ὅτι πᾶσαι αἱ ἔκκρεμεῖς ὑποθέσεις πρέπει νὰ κρίνωνται |¹³ κατὰ τὸν παλαιὸν Ὀργανισμόν; Ἡ Κυβέρνησις τότε ἥθελε διατηρεῖ δύο ὄργανισμούς, |¹⁴ τὸν μὲν κατηγορηθέντα ἐσφαλμένον διὰ τὰς ἔκκρεμεῖς ὑποθέσεις, τὸν δὲ νέον διὰ |¹⁵ τὰς προσφάτους (1). |

(1) Διαφέρει τὸ νὰ διατηρηθῶσι πλεονεκτήματα ὑπὲρ τῶν ἔκκρεμῶν ὑποθέσεων, ἀπὸ τὸ | νὰ διατηρηθῶσι τὰ αὐτὰ παλαιὰ Δικαστήρια, καὶ ἡ αὐτὴ παλαιὰ Διαδικασία. |

Δύνανται νὰ ὑπάρξουν ἴδιαίτεροι λόγοι, διὰ νὰ γενῇ κάποια χάρις ὑπὲρ τῶν ἔκκρεμῶν | ὑποθέσεων, ἂν ὁ νέος νόμος δὲν βελτιώσῃ τὴν καταστασίν των· ως

¹⁶ Ποιὸν δικαίωμα ἀποκτᾶ ὁ πολίτης, ὅταν ἡ Κυβέρνησις προσδιορίζῃ τὸν Δικαστὶ¹⁷ κὸν ὄργανισμόν; ἀποκτᾶ τὸ δικαίωμα, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ τὸν διατηρῇ!

f. 179 ¹ ἔωσιν τελειώσει ἡ ὑπόθεσίς του; ὁ περὶ τοῦ Δικαστικοῦ ὄργανισμοῦ νόμος δὲν εἰ¹⁸ ναι φύσεως δικαιοδοτικῆς (investiva) δὲν εἶναι σύμφωνον ἴδιωτικόν. ἡ διαθήκη.¹⁹ Ποιὸν δικαίωμα ποίᾳ ὑποχρέωσις πηγάζει ἐντεῦθεν; |

⁴ Συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι, ὁ νέος Δικαστικὸς Ὀργανισμὸς εἶναι νόμος ἀφορῶν τὸ²⁰ δημόσιον· τὸ δημόσιον συμπεριλαμβάνει τὸ γενικὸν συμφέρον· ἐπομένως ὁ νέος Δικαστὶ²¹ κὸς Ὀργανισμὸς ἔχει ὀπισθενεργὸν δύναμιν, τουτέστιν ὑποτάσσει τὰς ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις. |

⁷ Άς λαλήσωμεν τώρα κατὰ νόμουν.- |

⁸ Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Πολιτισμένος κόσμος ἐπολιτεύθη διὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν νόμων· εἰς τοὺς²² πίνακας τούτους ὑπάρχει ὁ ὀρθὸς λόγος γραπτός. Τὸ φυσι-

π.χ. ἂν ὁ μὲν παλαιὸς νόμος ἐσυγχώρει τρεῖς βαθμοὺς δικαιοδοσίας, ὁ δὲ νέος δύο, κ' ἥθελε μεσολαβήσει | ἐν τῷ μεταξὺ μία μόνη ἔφεσις ἐκκρεμοῦς τινος ὑποθέσεως· αὕτη εἶναι ἡ περίπτωσις | καθ' ἦν ὁ νόμος δὲν ἔχει ὀπισθενεργὸν δύναμιν, ὥστε νὰ θεωρήσῃ ἐκλεῖψαν τὸ δι | καίωμα τῆς ἔφεσεως (διότι προ-ϋπῆρξαν δύο ἀποφάσεις) τουτέστι τελειωμένους τοὺς δύο βαθμοὺς | τῆς δικαιοδοσίας. Ερωτῶ δῆμως ποῦ στηρίζεται ἡ ἐξαίρεσις αὕτη; ἄρα εἰς ἀποκτημένον | δικαίωμα; Ο λόγος διὰ τὸν ὅποιον χαρίζεται ἡ νέα ἔφεσις, καὶ αἱ δύο προηγηθεῖ | σαι ἀποφάσεις θεωροῦνται ως μία, εἶναι ὅτι: ἐπειδὴ ὁ δικαζόμενος δύναται μέχρι τοῦ | τελευταίου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας νὰ θριαμβεύσῃ εἰς τὴν ὑπόθεσίν του, δὲν εἶναι δυνατὸν | νὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ τὸ θάρρος ἐκεῖνο. ἐπὶ τοῦ ὅποιου στηριζόμενος, δὲν ἔπραξεν ἐνώπιον | τῶν δύο πρώτων Δικαστηρίων, ὅτι ἐπεφύλαξε νὰ πράξῃ ἐνώπιον τοῦ τρίτου.|

Ταυτὸν συμβαίνει.. ὅταν διαδικαστικός τις νόμος ὑπαγορεύει διαφορετικὸν τύπον, ἀπὸ τὸν | ὅποιον ὑπαγορεύει ὁ παλαιὸς νόμος, ως πρὸς τὰς ἀποδείξεις διὰ τὰς δυσκολίας κ' τοὺς κινδύνους, τὰ ὅποια ἀπαντᾶ ὁ δικαζόμενος, ὀφείλων νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόδειξιν. ὅτι ἥδη ἀπε | δείχθη μένει ἀποδεδειγμένον. οὐδὲ δύναται ν' ἀκυρωθῇ, καθότι δὲν εἶναι ἔλλειψις τοῦ ἀποδεικνύοντος | ὅτι ὁ νέος νόμος δὲν εἶχεν εἰσαχθῆ πρότερον, καθότι εἰς τὸν παλαιὸν νόμον θαρρῶν, ἐπα | ρουσίασε τὴν ἀποδειξιν του· καθότι τελευταίον ἡ ἀπόδειξις τὸν ἔχοργησε δικαίωμα | f. 179 καὶ δικαίωμα ἀποκτημένον δὲν ἔξαλείφεται.- Άλλ' ὅλα ταῦτα ἐρρέθησαν ὑπὲρ τὸ | δέον, διότι ἐνταῦθα δὲν εἶναι λόγος ἂν ἡ κατάστασις τινὸς προκατάρξεως πρέπει νὰ διαμαίνῃ ως εύρισκεται· ἀλλ' ἐὰν ὁ παλαιὸς Δικαστικὸς Ὀργανισμὸς πρέπει νὰ δια | τηρηθῇ διὰ νὰ τελειώσωσιν αἱ ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις, ὁ δὲ νέος νόμος νὰ περιορισθῇ | εἰς μόνας τὰς μελλούσας νὰ παρουσιασθῶσιν ὑποθέσεις. |

χὸν δίκαιον, τὸ ἀρχέτυπον¹¹⁰ δίκαιον, καὶ τῶν Ἑθνῶν, τὸ Πολιτικὸν καὶ τὸ Ἔγκληματικόν, ὅλα στηρίζουν τοὺς¹¹¹ κανόνας των εἰς τοὺς αὐτοὺς ἔχείνους θίνακας· οὗτοι εἶναι ἡ καλλίστη πηγὴ¹¹² τῶν Νομογράφων καὶ τῶν Νομοδιδασκάλων. Οἱ νόμοι οὗτοι ἐπεκράτησαν καὶ ἐπικράτησαν¹¹³ τοῦν ἀκόμη καθ' ὅλον τὸν πολιτισμένον Κόσμον· καθότι οἱ νέοι Κώδηκες δὲν εἶναι ἄλλο,¹¹⁴ εἰμὴ στοιχειώδεις κανόνες ἐπιεικείας, τῶν ὁποίων αἱ πηγαὶ ὑπάρχουν εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὀφεῖλει νὰ ἔχει τὴν ὁμοδιδασκαλίαν, ὁ δικαστής, καὶ ὁ¹¹⁵ Πολιτικός μεταχειρίζόμενος κάγὼ μαρτυρίαν τινα, θέλει εἰπεῖ ὅτι εἶναι τύμφω¹¹⁶ νος κατὰ τοῦτο ὁ Πορταλῆς, ὅστις ἐλάλησεν οὕτως, ὑποβάλλων εἰς ἐπικύρωσιν¹¹⁷ τὸν περίφημον τοῦ Ναπολέοντος Κώδηκα· «elles seraient mal entendues les¹¹⁸ dispositions consignées dans ce code si on les envisageaient autrement¹¹⁹ que comme des Règles élémentaires d'équité dont toutes les ramifications se trouvent dans le droit romain. c'est là, qui doit puiser ses¹²⁰ connaissances l'homme de loi, le Juge, le Magistrat, l'homme d'état. |

²³ Ἐμπρότοις θέλω εἰπεῖ ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ παρατηρῇ τὸ κοινῆ¹²¹ συμφέρον, καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ δίδῃ λόγον. |

²⁵ Δεύτερον ὅτι ὁ Νομοθέτης δύναται νὰ δώσῃ ὀπισθενεργὸν δύναμιν, ἀκόμη καὶ¹²² εἰς νόμον ἀφορῶντα τὸ ἴδιωτικὸν συμφέρον. Leges et constitutions futuris certum est dare formam negotiis, non ad facta preterita revocavi. - οὗτος εἶναι¹²³ ὁ κανών, πλὴν ὁ αὐτὸς νόμος ἐπιφέρει ἀμέσως, nisi nominatim et de pre¹²⁴ terito tempore, et ad huc pendentibus negotiis cautum sit L.7.C. de legibus |

³⁰ Τρίτον. "Id' ἐπειτα εἰς τοὺς L. 21. infin. cod. de sacros eccles «hoc obtinente¹²⁵ non solum in futuris negotiis, sed etiam in judiciis pendentibus» ἄλλο¹²⁶ εἰς τὸν νόμον 10. Cod. de natural. liberis λέγει ὁ Ἰουστινιανὸς εἰς τὴν Νεαρὰν 19- |

f. **180**¹ in pref (usque "sicut nostra dicit lex"). |

² Πῶς; θεωρεῖται ἀπόλυτος· καὶ χωρὶς ἔξαιρεσιν ἡ ἀρχή; ὅτι ὁ νόμος δὲν ἔχει ὀπισθενεργὸν δύναμιν; εἶναι λάθος, καὶ ἰδοὺ αἱ θεμελιώδεις ἔξαιρέσεις· |

⁴ ἐν γένει. ¹οὐ Αἱ νεώτεραι ποιναὶ μετριώτεραι οὖσαι, ἐφαρμόζονται εἰς τὰς ἐκ¹⁵ κρεμεῖς ὑποθέσεις· |

⁶ ²οὐ οἱ νόμοι οἱ ἐπεξηγοῦντες ἄλλους προηγουμένους, ἔχουν ὀπισθενεργὸν δύναμιν. arg. ¹⁷ I. 21 § P. qui test fac poss. L.37 L. 38 ff de legibus. |

⁸ ³οὐ οἱ νόμοι, οἵτινες συγχωροῦντες ἄλλοιας πράξεις, ἥθελαν παρεισάξει ἀτοπίαν. ¹⁹ arg. I. in ambigua 19 ff de legibus. |

¹⁰ ⁴οὐ Οἱ νόμοι οἱ ἐπιφέροντες νέαν ἔξαιρεσιν. ἡ ἀνακούφισιν, ώς π.χ. ἀν νέος τις¹¹¹ νόμος ἐλαττόνη τὸν χρηματικὸν τόκον. Σὲ λέγει ὁ νόμος 27- cod. de usuris (ut nullo modo κτλ.) |

¹² ⁵οὐ Οἱ νόμοι οἱ καταργοῦντες ἀγωγὰς ἀνηκούστου ἀρχῆς ἡ αἰσχρᾶς, ἀν καὶ μὴ¹¹³ ἀπηγορευμέναι ἀπὸ κανένα νόμον, ἡ καὶ φητῶς συγχωρημέναι, ώς τὸ λέγουν οἱ Αὔτοι¹¹⁴ κράτορες, ὁ Ζήνων, καὶ ὁ Ἀναστάσιος· ἵδε τοὺς νόμους

8 x' 9 Cod: de incestis et ¹¹⁵ inutil nuptiis, τοὺς χρίνοντας μηδὲν τοὺς γάμους More Egyptiorum, παρά ¹¹⁶ νομα τὰ τέκνα, ἀν καὶ γεννηθέντα ἐπὶ τῇ πίστει προῦπαρχόντων συγχωρητικῶν νόμων. |

¹⁷ 6^{ον} Εἶναι τέλος πάντων ἀξίωμα ὅτι καθ' ὅλα τὰ διατάγματα, τὰ ἐπιφέροντα ¹¹⁸ ὅφελος δημόσιον κ' γενικόν, οἱ νόμοι περιλαμβάνουν τὰς παρελθούσας κ' ἐκκρεμεῖς. ¹¹⁹ τουτέστι μὴ ἐσβεμμένας ὑποθέσεις. exempla sunt in Nov 19 Loccit in L: 21- ¹²⁰ Cod: de sacr: eccles. et L: 22 §: 1 cod. cod: tit, ἔξαιροῦνται αἱ συνδιαλλαγαὶ καὶ ¹²¹ αἱ ἀποφάσεις. |

²² Τεθέντος ὑπ' ὄφιν τοῦ κατόπτρου τούτου, ποῦ ἄρα κρύπτεται ἡ περὶ ἡς ὁ λόγος ¹²³ διδασκαλία, ἡ ὑποτιθεμένη ἀπόλυτος, καὶ χωρὶς ἔξαιρεσιν; |

²⁴ Ἀς προχωρήσωμεν περαιτέρω. |

²⁵ Ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ Δικαστικὸν σύστημα προσδιοριζό ¹²⁶ μενον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Μόνος Νόμος, μόνον ὄρθρον, μόνος παράγραφος ¹²⁷ «Διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν, ὁ Κυβερνήτης διορίζει Ἐπιτροπήν, ἥτις ἀκροάζεται, κ' 128 κρίνει, ὁριστικῶς». - Τὸ δὲ νέον σύστημα νὰ προσδιορίσῃ σταθερὰ Δικα ¹²⁹ στήρια, καὶ νὰ παραχωρήσῃ διαφόρους βαθμοὺς δικαιοδοσίας, μὲ διαδικασίας. |

³⁰ Ποῖον εἶναι τότε τὸ καλήτερον σύστημα; ποῖον τῶν δύο εἶναι ὄλιγώτερον αὐθαί ¹³¹ ρετον; ποῖον παρέχει εύρυτέραν ὑπεράσπισιν, καὶ πλειοτέραν ἀσφάλειαν, ὡς πρὸς ¹³² τὴν ώριμότητα τῆς ἔξετάσεως κ' τῆς ἀποφάσεως; μόνη ἡ ἐπίμονος ἀξίωσις δύναται νὰ ¹³³ προκρίνῃ τὸ πρῶτον. |

³⁴ Κατὰ τὴν συστηθεῖσαν λοιπὸν ἀρχὴν ὅτι οἱ νόμοι ἔχουσιν ὀπισθενεργὸν δύνα ¹³⁵ μιν, ὅταν ἐπιφέρουν ώφέλειαν γενικήν, ὁ περὶ τοῦ Δικαστικοῦ Ὀργανισμοῦ νό ¹³⁶ μος. κ' ἀν ἥθελεν ἐξ ὑποθέσεως εύρεθῇ ώς ἀφορῶν τὸ Ἰδιωτικὸν συμφέρον, |

f. **181** ¹ καὶ μὴ τὸ δημόσιον, ὅχι μόνον ποσῶς δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτήν, ἀλλ ² λὰ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν ὄρθρον λόγον πρέπει νὰ ἔχῃ ὀπισθενεργὸν δύναμιν. |

³ Δὲν εἶναι λόγος ἐνταῦθα περὶ μόνης Διαδικασίας, ἀλλὰ πρόκειται νὰ παραδεχθῶ ⁴ μεν Δύο δικαστικοὺς Ὀργανισμοὺς ταυτοχρόνως ὑπάρχοντας· τουτέστι τὸν παλαιὸν ⁵ τύπον διὰ τὰς πρὸ καιροῦ παρουσθείσας ὑποθέσεις, καὶ τὸν νέον διὰ τὰς μελ ⁶ λούσας νὰ παρουσιασθοῦν. |

⁷ Ἄλλ' ἀς ἔμβωμεν εἰς τὰς μερικὰς τῆς ὑποθέσεως περιστάσεις.- |

⁸ Τὸ ἐν Τροιζῆνι Σύνταγμα ἀπαγορεύει εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸν διορισμὸν τῶν Ἐπιτρο ⁹ πῶν, καὶ διατάττει τὴν σύστασιν τῶν Δικαστηρίων· ὁ Κυβερνήτης δὲν εύρηκε συ ¹⁰ στημένα τὰ Δικαστήρια, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν περὶ ἡς ὁ λόγος περίπτωσιν.ⁱ ¹¹ ἡ ἐσυμβούλευσε τοὺς διαιτητάς, ἡ ἐδιόρισεν Ἐπιτροπήν, πάντα ἐκκλητήν. |

¹² "Αν ἐσυμβούλευσε τοὺς διαιτητάς, καὶ τοὺς ἔκλεξαν οἱ διαφερόμενοι.

i. Καὶ διὰ τοῦτο διαγραμμένο post περίπτωσιν.

δὲν ἔχουν δικαστὶ¹¹³ κὴν ἔξουσίαν κατὰ θέλησιν τῆς Κυβερνήσεως· καθότι
οὔτε ἡδύναται· οὔτε δύναται· ἡ Κυ¹¹⁴ βέρνησις νὰ ὑποχρεώσῃ ποτὲ κανένα,
καὶ νὰ ὑποκύψῃ εἰς διαιτητάς· ἢ ἐδιόρισεν¹¹⁵ τὴν Ἐπιτροπήν, τὸ ὅποῖον
δὲν ἡδύναται νὰ πράξῃ· καὶ πάλιν ἀν ἡδύνατο, δὲν ἡμπο¹¹⁶ ροῦσεν μετὰ
τὴν σύστασιν τῶν Δικαστηρίων νὰ ὑπεξαιρέσῃ τὸν πολίτην ἀπὸ τὴν¹¹⁷
δικαιοδοσίαν τῶν Δικαστηρίων αὐτῶν. |

¹⁸ Ἔπειτα περὶ ποίας ὀπισθενεργοῦ δυνάμεως γίνεται λόγος; ἡ δια-
σαγή ἡ διορίζου¹¹⁹ σα Ἐπιτροπήν τινα διὰ νὰ κρίνῃ ἀποκλειστικῶς δύο
ιαφερομένους εἶναι νόμος; ¹²⁰ Τάχα εἰς νόμος κατὰ τὸ Σύνταγμα, δὲν
παύει μίαν διαταγὴν, καὶ μάλιστα εἰδικὴν; ¹²¹ Ήμεῖς ἐνταῦθα δὲν ἔχομεν
οὐδὲ τὸ ἀντικείμενον, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ συμπαραλά¹²² βωμεν κατὰ
δύναμιν διαταγὴν μὲ φήφισμα, διαταγὴν ἀφορῶσαν εἰδικὴν περὶ¹²³ πτωσιν
μὲ φήφισμα ἀφορῶν ἐν γένει τὸ Κράτος ὅλον. - |

²⁴ Ποία εἶναι ἡ δύναμις τῆς εἰδικῆς διαταγῆς ἐνώπιον τῆς ὀποίας νὰ
σιωπήσῃ¹²⁵ ἡ δύναμις τοῦ φηφίσματος; - |

²⁶ Καὶ θέλει γενῆ λόγος ἀκόμη περὶ δυνάμεως ὀπισθενεργοῦ; - |

²⁷ 3^η Παρατήρησις. - |

²⁸ «Δύνασθε νὰ διεσχυρισθῆτε ὅτι αἱ μὲ τοὺς Τούρκους συνθῆκαι ὡς πρὸς
τὴν δι¹²⁹ «καιοδοσίαν τῶν Προξένων, καὶ τῶν ξένων ὑπηκόων δὲν εἶναι πλέον
εὐαρμοστέαι». ¹³⁰ «ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ εἴπετε ὅτι διόλου ἐξηλείφθησαν·
καθότι ἴσχύουν μέχρις οὖ τρο¹³¹ «πολογγηθῶσιν. Ἐπομένως δυνάμεις τῶν
μὴ ἐξηλειμμένων συνθηκῶν ὑποστηρίζω¹³² «ὅτι μικτὴ Ἐπιτροπὴ δύναται
νὰ κρίνῃ διαφοράν τινα μεταξὺ ὑπηκόου Ρώσου¹³³ «καὶ Ἐλληνος. - |

³⁴ Ἀποκρίνομαι· ὅτι: ἀν καὶ δὲν εἶναι τοῦ προκειμένου μου ν' ἀνατρέψω
τοι¹³⁵ αύτην ἀξίωσιν, ἀμφιβάλλω μολοντοῦτο πολὺ περὶ τῆς βασιμότητος
τῆς αὐτῆς γνώ¹³⁶ μης, ἥτις εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ Κ(υρίου) Ρουάν, ὁ
όποιος ἐπεκτείνει τὴν ἀξίωσίν |

f. 182¹ του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ θέλῃ τὴν τοιαύτην δικαιοδοσίαν καὶ ἐπὶ
τῆς λατινικῆς Ἐκ¹² κλησίας, καὶ ἐπὶ τῶν κτημάτων, καὶ ἐπὶ τῶν κληρικῶν,
καὶ ἐπὶ τῶν λαϊκῶν λατίνων (1). | ³ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας φρονῶ ὅτι αἱ μετὰ τῆς
Τουρκίας συνθῆκαι πλέον δὲν ὑπάρχουν. |

⁴ Διότι ὁ Κυριάρχης, μετὰ τοῦ ὄποίου αὐταὶ ἔγιναν, διωχθείς, πλέον δὲν
ὑπάρχει. |

⁵ Διότι, ἐπειδὴ αἱ μετὰ τοῦ Σουλτάνου συνθῆκαι ἀφήρεσαν διὰ τῆς πα-
ραχωρηθείσης δι¹⁶ καιοδοσίας, μέρος τῶν ἐμφύτων δικαιωμάτων τῆς Κυ-
ριαρχίας του, ἥθελεν εἰσθαι ἀτοπὸν¹⁷ νὰ ἐξακολουθῇ ἡ ὑπαρξίας τοῦ ἀπο-
χωρισθέντος μέρους τῆς Κυριαρχίας του, ἀφ' οὗ ὁ Κυ¹⁸ ριάρχης ἔπαινε
νὰ ὑπάρχῃ |

(1) Τοῦτο εἶναι σπινθήρο ὀλέθρια οἰωνιζόμενος περὶ τῆς μελλούσης ἡσυ-
χίας τῆς τ' ἐπικρατούσης καὶ τῆς ἀνεχομένης Ἐκκλησίας.

⁹ Τὸ οὕτω πῶς ἀποχωρισθὲν μέρος τῆς Κυριαρχίας συνυπάρχει μὲ τὴν καθ' αὐτὸ ¹⁰ Κυριαρχίαν· ἡ Κυριαρχία εἶναι φύσεως ἀδιαιρέτου· Imperium in imperio, ¹¹ εἶναι πρᾶγμα ὑπερφυές. |

¹² Τὸ παραχωρεῖν Κυριαρχίας μέρος εἶναι δικαιώμα πληρεστάτης κυριαρχίας· ὅταν ¹³ αὗτη παύῃ νὰ εἶναι πλήρης, συναποθνήσκει πᾶν διανεμηθὲν μέρος της· καθότι τὸ μέ ¹⁴ ρος ὑπάρχει ζωογονούμενον παρ' ἐκείνης. |

¹⁵ Τοῦτο εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν Πολιτισμένον Κόσμον θέλω εἰπεῖ καγώ· ὅστις κα ¹⁶ τακτήσει ἡγεμονείαν ἡ Βασιλείαν, δὲν σέβεται τὰ δικαιώματα τοῦ μὴ ὑπάρχοντος πλέον Κυριάρχου (1).- |

¹⁷ Ὁφεῖλω πρὶν τελειώσω νὰ ὑποβάλω πρὸς τὴν Κυβέρνησίν μου τὰς δυναμένας νὰ ¹⁸ προκύψουν ζημίας ἐὰν παραχωρήσῃ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ὑπάρξεως τῶν συνθηκῶν ¹⁹ ἐκείνων, καὶ τὴν ἐν τοσούτῳ προσωρινὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν. |

²⁰ 1ον "Οτι τὰ ἄλλα ἔθνη δὲν σπουδάζουν ποσῶς νὰ ἐλαττώσουν τὴν ἐπίρροιαν, τὴν ὅποι ²¹ αν χορηγοῦν εἰς αὐτὰ αἱ συνθῆκαι ὅταν πραγματικῶς τὴν ἔχουν |

²² 2ον ὅτι διὰ νὰ μεταποιηθῇ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον προσπαθοῦν νὰ εἰσάξουν, πρέπει ²³ ἡ Ἐλλὰς νὰ λαλήσῃ πτωχὴ ὅμως οὖσα καὶ ἀδύνατος δὲν θέλει εἰσακουσθῆ. Τὸ κα ²⁴ τέχειν διαφέρει τοῦ ἐπαναλαβεῖν. |

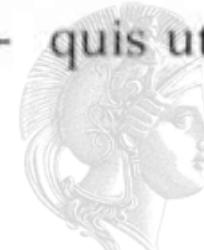
²⁵ 3ον "Οτι παραδεχθείσης τῆς ἀρχῆς ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν, ἡ Κυβέρνησις ²⁶ ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ὅχι ὀλίγας λείας, τὰς γενομένας εἰς πλοῖα οὐδέτερα. ²⁷ καθότι αἱ μετὰ τῆς Πόρτας συνθῆκαι Δυναμεών τινων διαλαμβάνουν ὅτι ἡ Σημαία ²⁸ σκέπει τὸ φορτίον. |

f. 183 ¹ 4ον: ὅτι ὑποχρεοῦται προσέτι ἡ Κυβέρνησις νὰ διατηρῇ διὰ τοὺς ξένους σύστημα ² Τελωνίου, ὅλως διόλου μικροτέρας ποσότητος, ἀπ' ὅσον πληρόνουν αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες. Άς ³ ἐνθυμηθῇ ἡ Κυβέρνησις τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Βαρόνου Δεσαινδενή διὰ νὰ πληρώνεται ⁴ τὸ Τελώνιον ἀπὸ τοὺς Γάλλους κατὰ τὰς ὅποιας ἔχει συνθήκας ἡ Γαλλία μετὰ τῆς ⁵ Πόρτας· ἐπιχείρημα τὸ ὅποιον ἐπρόβαλεν ἐνθέρμως, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπεσιώπησε, καὶ ⁶ τὸ ὅποιον θέλει ἀποκατασταθῆ δικαιώμα, ἐὰν παραδεχθῇ ἡ ἀρχὴ ὅτι αἱ μετὰ τῆς ⁷ Πόρτας συνθῆκαι ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν. |

⁸ Ἐὰν δὲ μ' ἀντείπῃ κανείς, «ἀκόμη δὲν ἀνεγνωρίσθητε Κυριάρχαι τοῦ Τόπου», ἀς ἀπὸ ⁹ κριθοῦν ἀντ ἐμοῦ 1ον Αἱ περὶ οὐδετερότητος διακυρήξεις!.

(1) Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ φέρω παράδειγμα ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς νόμους, περὶ τῆς Ἰσχύ ¹ ος κ' ἐκτάσεως τῆς κυριότητος τὸν N: 9- Cod: de Locato et conducto, ὅπου λέγει- | Emptore quidem fundi necesse non est stare colonum, cui prior dominus locavit - ἔτι τὸν N: 25. L: 1: P: cod. Tit.- Τοῦτο δὲ τὸ ἀξίωμα ἐκτείνεται εἰς ὅλους τοὺς μερι ² κοὺς διαδόχους ut intent. L. 32 ff Loc cond. L:120 f ult ff de legat. L: 59 §:1.ff de ulsufr.: et que mad- quis utat. |».

i. (sic).

διὰ τῶν ὁποίων ἀνεγνωρίσθη¹¹⁰ ἡ Ἑλλὰς ἐμπόλεμος δύναμις. Τὸ νομίμως ἐπιχειρεῖν πόλεμον δὲν ἀνήκει, εἰ μὴ εἰς Κυ¹¹¹ ριάρχας· τὸ δικαίωμα τοῦ πολεμεῖν εἶναι συνέπεια τῆς Κυριαρχίας. |

¹² 2^{ον} ἡ ἐνέργεια τοῦ δικαιώματος τῆς κατασχέσεως οὐδετέρων Πλοίων μ' ἔχθρικὴν i¹¹³ διοκτησίαν, δικαίωμα τὸ ὅποιον αἱ ξέναι θαλάσσιαι Δυνάμεις ὅχι μόνον δὲν μᾶς ἐμπό¹¹⁴ δισαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐσεβάσθησαν. |

¹⁵ Διὰ τί δὲ κ' ἐκεῖναι δὲν ἀντέτειναν τὰς μετὰ τοῦ Σουλτάνου συνθήκας διαλαμβανού¹¹⁶ σας ὅτι ἡ σημαία σκέπει τὸ φορτίον; |

¹⁷ 3^{ον} Ἀνεγνωρίσθη ἡ Κυβέρνησις· τὸ καθιστᾶν Κυβέρνησιν δὲν ἀνήκει εἰ μὴ εἰς τὸν Κυ¹¹⁸ ριάρχην. Δὲν ἀνταποκρίνονται μὲ τὴν Κυβέρνησιν ταύτην τὰ Κυριώτερα τῆς Εὐρώπης¹¹⁹ Κράτη.- -4^{ον} Μᾶς ἔπειμφαν Ἀντιπρέσβεις. Ἡ Ἑλλὰς ἄρα δὲν εἶναι πλέον Ἐπαρχία¹²⁰ Τουρκική.- 5^{ον} Τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὅχι τοῦ Σουλτάνου ἡ ἐπικύρω¹²¹ σις ἀπαιτεῖται εἰς τὸν διορισμὸν τῶν Προξένων.- 6^{ον} Γίνονται μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς¹²² Κυβερνήσεως σύμφωνα περὶ βοηθημάτων· ἄρα ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἔχει τὴν¹²³ ἴκανότητα νὰ συμφωνῇ νὰ δανείζεται, καὶ νὰ βάλλῃ εἰς ὑποθήκην· ὅστις δὲν εἶναι¹²⁴ κτήτωρ, δύναται νὰ βάλλῃ εἰς ὑποθήκην τ' ἀλλότρια; |

²⁵ Ἡ Ἑλληνικὴ ἄρα Κυριαρχία ὑπάρχει ὅχι μόνον κατὰ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ¹²⁶ δίκαιον. |

²⁷ Μ' ἐπαρατηρήθη ὅτι τὸ Πρωτόκολλον τῆς 22- Μαρτίου 1829- μεταβάλλει τὴν κατά¹²⁸ στασιν τῆς Ἑλλάδος. Διαφέρει ὅμως τὸ ὅτι ἡ Ἑλλὰς, ὡς λέγεται, πρέπει νὰ θυσιάσῃ μέρος¹²⁹ τῶν δικαιωμάτων της διὰ τὴν γενικὴν ἡσυχίαν, ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀπήλαυσε¹³⁰ καὶ δὲν χαίρει ἀκόμη τὰ δικαιώματά της κατά τε δίκαιον καὶ κατὰ πρᾶγμα.¹³¹ Εὰν ἡ γενικὴ ἡσυχία συμβιβάζεται με τοιαύτην θυσίαν, τοῦτο εἶναι ἄλλη ἐξέτασις¹³² τοῦ προκειμένου μου ἀλλοτρία. |

³³ Ἡ Ἑλλὰς εἴναι ἔτοιμος νὰ ἐμβῇ εἰς νέας συνθήκας, καὶ θέλει χορηγήσει πρὸς τοὺς εὐεργέ¹³⁴ τας της πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἐμπορίου αὐτῶν, πᾶσαν ἀσφάλειαν, κ' πᾶσαν¹³⁵ ὡφέλειαν. Ἄλλ' εἴθε οἱ εὐεργέται αὐτῆς νὰ μὴν ὑποφέρουν νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν¹³⁶ Ἑλλάδα τὸ παράλογον σύστημα τῶν ἀσύλων, καὶ τῶν ἀσυμβιβάστων προνομίων¹³⁷ μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς πειθαρχίας τῶν ξένων εἰς τοὺς ἐπιτοπίους νόμους, εἴτε ν' ἀνεμψυχώ

f. **184** ¹ χώσουν συνθήκας, ἀμέσως προσβαλλούσας τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Κράτους, συν² θήκας, αἵτινες ἐξευτελίζουν τοὺς πολίτας, καὶ περιϋβρίζουν τὴν Κυβέρνησιν, ἐν ὧ³ ὡς φαίνεται δὲν παρέχουν οὐδεμίαν ἀσφάλειαν, εἴτε διότι δὲν ὑπάρχουν νόμοι, ⁴ εἴτε διότι εἶναι βάρβαροι κ' αἱ πράξεις καὶ οἱ τύποι. |

⁵ 4^η Παρατήρησις. |

⁶ «Εἶδα μὲ λύπην καὶ μέγαν θαυμασμὸν ἀναφερόμενον τὸ ΙΒ- ϕήφισμα τῆς ἐν⁷ «Ἄργει 4^η Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἐφαρμοζόμενον εἰς τὴν προκειμένην περίπτω⁸ «σιν. Τὸ ϕήφισμα τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὰς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων διαφοράς, καὶ εἰς⁹ «πράξεις συμβάσας πρὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως». - |

¹⁰ Ἀποκρίνομαι ὅτι: κανεὶς δὲν εἶπεν ὅτι ὁ Κ(ύριο)ς Καλογεράκης δύναται νὰ ύπο ¹¹ χρεωθῇ, ἀλλ' ὅτι τὸν ἥτον εὔκολον νὰ ζητήσῃ τὴν τελείωσιν τῆς ύποθέσεως του, ¹² διὰ τοῦ φηφίσματος ἐκείνου, ύπαγορεύοντος ἔκτακτόν τινα τύπον, διὰ νὰ κρί ¹³ νωνται ὅλαι αἱ μεταξὺ Ἑλλήνων ύποθέσεις, αἱ πηγάζουσαι ἀπὸ ἔγκλημα ἢ πταισμα. |

¹⁴ Ἐρα ὁ θαυμασμὸς ἐνταῦθα δὲν ἔχει οὐδεμίαν βάσιν. Ἐὰν δ' ἐξετασθῇ ἡ ἀρχὴ ¹⁵ τῆς ἀγωγῆς, πάλιν ὁ Κ(ύριος) Πάνιν δὲν εύρισκει αἰτίαν θαυμασμοῦ ὡς ἀπὸ μέρους ¹⁶ τῆς ὕλης· καθότι ὁ αὐτὸς εἰς τὸ ἔγγραφόν του λέγει «ὁ Κ(ύριο)ς Καλογεράκης ὅστις εἰς ¹⁷ τὰς Πάτρας ἐκπληροῖ τὰ χρέη Ρωσικοῦ Προξένου ἀνεφέρθη κατὰ τοῦ Κ(υρίου) Κων ¹⁸ σταντίνου Γλυπιπῆ ἐμπόρου Χίου διὰ τὴν ἀρπαγὴν ρώσσικοῦ τινος πλοίου ἀνή ¹⁹ κοντος εἰς τὸν πρῶτον, καὶ ὀνομαζομένου Ἀριστείδης». - |

²⁰ Ἡ ἀρπαγὴ πράγματος ἀλλοτρίου εἶναι κλοπή, καὶ ἡ κλοπὴ εἶναι ἔγκλημα· αὕτη ²¹ εἶναι ἴδεα ἀναντίρρητος ὡς ἐλπίζω. Ὁθεν εἰπὼν ἂν θέλῃ νὰ τελειώσῃ ταχέως τὴν ²² ύπόθεσίν του, ἀς ώφεληθῇ ἀπὸ τὸ ΙΒ' φήφισμα· δὲν τοῦ εἶπα τι ἄξιον θαυμασμοῦ, ²³ καὶ θαυμασμοῦ μετὰ λύπης. |

²⁴ Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου, τὴν ὅποιαν δὲν ἔγραψα εἰ μὴ μόνον διὰ νὰ δι ²⁵ καιολογηθῶ ἐνώπιον τῆς Ὅ(μετέρας) Ἔ(ξοχότητος) καθότι γνωρίζω τὴν ἀνάγκην, εἰς τὴν ὅποιαν ²⁶ εύρισκεται ἡ Κυβέρνησις ν' ἀποφεύγῃ πᾶν μέτρον κρίσιμον· ἐπομένως οὐτε ²⁷ ἀπεκρίθην πρὸς τὸν Κ(ύριον) Πάνιν, οὐτε ἔκαμα διακοίνωσιν πρὸς τὸν Κ(ύριον) Ρίζον, ²⁸ οὐτε πρὸς ἐμαυτὸν θέλω τὴν ἐπαναλάβει πλέον. |

²⁹ Ἔπονται αἱ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Κανονικοῦ Βαρότση ...».

6ⁱ

Nauplie, le 23 novembre 1829

N° 7 68/1

À Mr Rizoⁱⁱ

Monsieur,

En réponse à l'office, par lequel ¹ j'avais recommandé à votre sollicitude la réclamation ² du Sr Caloyeraky contre le Sr Glipipi ; Vous m'avez ³ communiqué différentes observations, qui tendent ⁴ à prouver que cette affaire ne saurait plus être ⁵ jugée d'après les formes prescrites par son

i. A.Y.E., 1829. Φάκ. 68/1β (Απαιτήσεις ξένων ύπηκόων). Σε τμήμα της πίσω σελίδας επί του διπλωμένου εγγράφου αναγράφεται η ένδειξη: «Ἄρ. 474 Πάνιν».

ii. Αναγράφεται στο κάτω αριστερό άκρο του πρώτου φύλλου.

